

[Fiskeriministeren.]

kan lykkes os meget hurtigt, når lovforslaget her er vedtaget, at gøre det færdigt. Vi har fundet det helt naturligt i ministeriet, at vi måtte have lovforslaget vedtaget her i folketinget; når det er sket, tror jeg vi hurtigt kan gøre selve erstatningsspørgsmålet færdigt.

Hr. Poul Dalsager spurgte også om udsætning af laks. Desværre må jeg sige, at det har ikke været muligt at skaffe tilstrækkelig mange 2-årige laks til, at vi har kunnet bruge de penge, vi egentlig rådede over. De er blevet sat ud ved Bornholm, i svenske elve, i jyske åer, og de er genfanget på meget, meget store områder. Vi har altså penge til flere laks, end vi har kunnet skaffe, men det, der er gjort, har vist, at den udsatte laks kan genfanges langt omkring.

Hr. Henning Andersen sagde, at når man skulle gå til noget så drastisk som totalt forbud, så burde man ikke gøre det uden at have bred tilslutning fra interesserede lande. Jeg har svært ved at forestille mig, hvordan man egentlig kan få bredere tilslutning, end man har fået, da samtlige lande i ICNAF har tiltrådt totalstoppet og totalfredningen i det nordvestlige Atlanterhav. Det er nok svært at få større tilslutning.

Må jeg til hr. Henning Andersen sige, at jeg har ikke erkendt, at der ikke var hjemmel til et totalstop i loven om reguleringsforanstaltninger, men da der var tvivl i udvalget, fandt vi det rigtigt at fremsætte lovforslaget, og jeg kan ikke se andet, end at de, der nærede tvivl i udvalget, må være glade ved, at vi er så flinke, at vi fører dem.

Må jeg om fiskerioorganisationernes deltagelse sige, at det er klart, at man ved mange lejligheder diskuterer problemet. Hvis jeg ikke husker fejl, var Dansk Fiskeriforeningsformand, Søren Knudsen, i øvrigt med til et af kommissionens møder.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til hr. Kofoed, i og for sig ikke fordi hr. Kofoed sagde ret meget, som vi ikke har hørt før, men der er enkelte misforståelser i det, jeg gerne vil rette. Man taler hele tiden om amerikanske lystfiskere og Pellyloven, og det er klart, at Pellyloven virker vældig generende, men når der er tale om lakseproblemet som helhed, bør man ikke glemme, at det var englænderne og skotterne,

der begyndte, hvorefter amerikanerne kom ind i billedet, og måske den hårdeste modstand, vi havde til slut, var Canada. Så vidt jeg husker, er der 14 nationer, der er medlemmer af ICNAF, og man må huske på, at samtlige 14 nationer er gået ind for det; det er altså ikke noget, som en enkelt nation har presset igennem. Jeg vil da indrømme, at Pellyloven virker meget generende, og det lyder måske bedst at bruge den, men man bør ikke glemme, at alle de øvrige lande fra Sovjetunionen i øst og til Canada og Amerika i vest er gået ind for det, de fleste af dem endda for 3—4 år siden. Der var kun 3 lande tilbage, der ikke ønskede at gå ind for det, og det var Vesttyskland, Norge og Danmark. Forbuddet er altså i og for sig noget, der har en meget bred tilslutning.

Nu taler man jo om videnskabeligt grundlag. Ja, det kan man altid diskutere, hvor meget videnskabeligt grundlag der er til stede, og hvis vi kan skaffe bedre oplysninger, kan vi jo i øvrigt lade dem gå videre til udvalget. Men jeg vil dog gøre opmærksom på, at Canada, som har gjort en del ved sin flåde, på egen foranledning og ud fra, hvad de mener er videnskabeligt rigtigt, har gennemført totalt forbud mod erhvervsmæssigt fiskeri af laks, ikke alene i en del af deres floder, men også i meget, meget store kystområder inden for den canadiske fiskerigrænse. Der er altså en enkelt nation, der dog har ment, at for dens vedkommende var grundlaget tilstrækkeligt for at gennemføre noget sådant.

Der blev talt om, hvordan et totalforbud kunne harmonere med rationelt fiskeri. Nu er det jo ikke sådan, at lovforslaget forbyder laksefiskeri på alle have verden over. Der er jo nogle — og det er mest kystlandene, naturligt nok — der mener, at reguleringen, så laksefiskeriet verden over ikke bliver ødelagt, lettest finder sted i kystområderne, fordi man dér har størst mulighed for at kontrollere det. Der er jo ikke tale om totalt forbud mod laksefiskeri som sådant.

Når man taler om perioden efter 1976, er det nok rigtigt at sige, at efter udgangen af 1977 må vi, efter at vi er trådt ind i EF, herne defra ikke fiske inden for 12 mile grænsen, og da 60—70 pct. af laksene fanges inden for den grønlandske fiskerigrænse, så vil det